

af en Samling (Museet for Sculptur og Kunstflid), som i og for sig indeholdt meget heterogene Gjenstande, og som, især under vore forandrede Forhold, ikke mere vilde kunne svare til sin Bestemmelse — en Anskuelse, hvormed ogsaa Conferentsraad Thomsen selv havde været fuldkommen fortrolig. At han ikke bestomindre til sine sidste Aar var vedblevet at udvide denne Samling, havde sin Grund deri, at han med Rette forudsaae, at de af ham tilveiebragte Gjenstande ved en Fordeling til Statens øvrige Samlinger ligesuldt vilde kunne komme til at gjøre god Nytte.

Som det synes, i Oveveensstemmelse hermed, blev der ogsaa, efter Finantsubvalgets Indstillinger, i Foraaret af Rigsdagen strøget et Beløb af 1,000 Rb. af de 1,250 Rb., der tidligere havde været bevilgede til det ethnographiske Museums Vedligeholdelse og Førgøelse, saavel som hele den Sum af 2000 Rb., der forhen havde været henlagt til baade Vedligeholdelse og Førgøelse af Museet for Sculptur og Kunstflid. Ved denne sidste Vøtering, som berøvede Sculptur-Museet alle Subsistentsmidler, maatte dets Opløsning yderligere fremskyndes.

En naturlig Følge af Vøteringen og de ved den faldne Udtalelser og Opfordringer var ogsaa Nedfattelsen af den Commission til at afgive Betænkning om Sculptur-Museets fremtidige Skæbne, hvori bl. A. jeg, efter min Ansættelse som Directeur for flere af de offentlige Samlinger, fik Sæde. Som bekendt, kom Commissionen, der gik ud fra, at vi for Fremtiden skulle concentrere vor Kraft paa saa faa og saa gode Samlinger som muligt, aldeles eenstemmigt til det Resultat, at Sculptur-Museet rettest maatte opløses, og dets Indhold fordeles, især til den chronologiske Samling paa Rosenborg, og desuden til det oldnordiske Museum, Antikcabinetet og nogle andre offentlige Samlinger. Men samtidig dermed gjorde vi opmærksom paa Nødvendigheden af, at Rosenborg-Samlingen, for at modtage den tilføjede, meget bethdelige Førgøelse, maatte have større Plads og navnlig maatte udvide sig til det Locale, som for Tiden er overdraget til Myntcabinetet, hvis Flytning, der allerede tvende Gange i Kong Frederik den Syvendes Tid var Gjenstand for kongelige Rescripter, maatte anses for dobbelt ønskelig, da der efter Frederiksborgs Brand ikke mere opvarmes Værelser eller overhovedet lægges Ild i Kammer og Kaffelovne paa Rosenborg, og da sølgelig Myntcabinetet i hele Vintertiden — netop i den bedste Arbeidstid — ikke kan benyttes hverken af Videnskabsmænd eller det store Publikum.

For at høre en saa aldeles abnorm Tilstand, hvortil tidligere var projecteret Opførelsen af en egen Myntcabinetsbygning med en Udgift af mindst 10—12,000 Rb., naaede vi omsider, efter flere Forhandlinger, til det vistnok heldige og billigst mulige Forslag, at henflytte Myntcabinetet til tre af det ethnographiske Museums nuværende Værelser ligeoverfor Kobberstiksamlingen paa Palaiets 1ste Sal ud imod Ny-Vestergade, imod at da det ethnographiske Museum, som i Forveien havde afgivet to større Værelser i Palaiets Mellembygning til det Oldnordiske Museum, deels for en absolut nødvendig Udvidelse af sammes Locale og deels for den fuldstændige Lukning af en Brandmur mellem Sidesløien og Midtersløien, igjen fik Erstatning ved at rykke op i Sculptur-Museets nuværende Locale. Paa denne Maade vilde man opnaae:

- 1) at Rosenborg-Samlingen, ved at indtage hele Slottet, kan fuldstændiggjøre sine Saiter lige til den nyeste Tid og saaledes i Forbindelse med det (nu ved Brandmure til begge Sider i Midtersløien i Prindsens Palais aflukkede) Museum for de Nordiske Oldsager danne en levende Illustration til vor Historie fra den tidligste Tid til vore Dage — Noget, hvortil intet andet Land endnu vil kunne opvise Mage;
- 2) at det ethnographiske Museum kan komme til at indtage en bestemt affondret Deel af Sidesløien ud imod Ny-Vestergade med sin særegne Indgang og sin særegne Trappe, og